

Korrespondance.

Paris September 1908.

Kære Redaktrice!

Jeg skyder mig ind under Ordsproget, at alle gode Gange er tre, for at bede om Plads for et Par Bemærkninger om en Sag, som allerede er bleven to Gange omtalt, og omtalt med Sagkundskab, her i Bladet. Jeg tænker paa Sygeplejerskernes Dragt. Sandheden er, at jeg har saa ofte tænkt paa at ville skrive om denne Sag, men, som saa ofte, er det bleven ved Tanken.

Uagtet Paris er Modernes Vugge, saa gælder det dog for Moderne i Sygeplejeverdenen, som for Herremoderne, at de „creeres“ og „lanceres“ i London, og det er altsaa derhen at vi henvender os i dette vigtige Spørgsmaal. Tro forresten ikke, at det er min Hensigt at spøge i denne alvorlige Sag, thi det er ingenlunde et Forfængelighedsspørgsmaal, men en Ordens Sag.

Jeg vil gerne indrømme enhver Kvindes Ret til at være forfængelig til en vis Grad, men jeg vil holde paa, at det er hendes Pligt at være saa ordentlig og saa net som muligt, i det Øjeblik hun er Sygeplejerske.

Ved gennemført Renlighed, personlig og i Paaklædning, fra inderst til yderst — ved velsat Haar og velplejede Negle, kan de fleste Sygeplejersker opnaa et net Udseende, støttet af, hvad der burde være, en klædelig og appetitlig Dragt. De studser formodentlig over, at jeg bruger Udtrykket „appetitlig“, naar jeg taler om Dragt, men synes De, at Lugten af Voksdug er appetitlig? Og hvad er vel vigtigere for en Patient end at have Appetit?

Tror De ikke, at en daarlig Appetit kan ganske forsvinde, naar den forhaabentlig fristende Lugt af Maden, som bringes af Sygeplejersken, blandes med Lugten af hendes Voksdugsforklæde.

Under alle Omstændigheder lugter Voksdug, men tænk, hvad det bliver til, naar det bliver varmt? Og hvor ofte kan ikke et Forklæde blive varmet af de Genstande, det kommer i Berøring med, som Varmedunke, Mad eller en levende Baby?

Frk. Lous har udtalt sig om Vanskeligheden ved at holde disse Forklæder rene. Jeg er ikke kompetent til at udtale mig derom, da jeg aldrig har villet bære dem — dette forklæres ved, at jeg var extern Elev ved Kommunehospitalet — derimod synes jeg, at deres Hæslighed er saa stor, at det er Grund nok til for Sygeplejerskerne, der dog ofte har Skønhedssans, at slutte sig sammen om en Ansøgning for at blive fri.

Det hvide Forklæde med tilhørende Bælte er det, som „gør“ hele Dragten. Kappen er ogsaa meget net i det Øjeblik, den ikke sidder skævt. Hvad Ærmerne angaar, vil jeg holde paa Albueærmer, der dog naar til under og ikke til over Albuen, paa Grund af det spidse Hjørne, som derved ofte — og sikkert i Aarenes Løb — kommer tilsyne. Og her kan man jo ogsaa holde Æstetikken i Ære.

Jeg synes ligesom Frk. Lous godt om de lange Ærmer, som ender med en hvid Manchet. Men man maa ikke glemme, at den meste Tid maa denne Manchet anbringes i Vindueskarmen eller paa en Stol eller paa en Seng, eller hvorsomhelst, for man har ikke Tid til at gaa hen og stille den fra sig paa et passende Sted og af maa den, og det straks! Altsaa, man smider den hvorsomhelst, idet man rigtig nok tænker, at der er kun eet Sted, hvor den er aldeles umulig, og det er paa dens Plads.

Man smøger Ærmet op! Godt. Men et Ærme, der stadigt bliver smøget op, er uheldigt, naar det er smøget ned. Altsaa mener jeg, at man skal undgaa de smukke lange Ærmer med den noble Manchet, som kan være smukt i korte Øjeblikke, og foretrække det mere praktiske og altid ordentlige Albueærme, hvorved ogsaa undgaaes, at Sygestuernes Orden og Symetri forstyrres ved Opstilling og Nedrivning af Manchetter.

Langt Ærme, uden Manchet, er ikke smukt.

Jeg maa komme tilbage til Kappen engang endnu, idet jeg til Fordel for den glemte at sige, at den er ogsaa praktisk i den Henseende, at det er hurtigere at tage en Kappe af og glatte det een Gang velsatte Haar, end det er at sætte Haaret om igen, hvad der ofte kan være ønskeligt

for en soigneret Sygeplejerske. Kappen dækker jo endelig ogsaa den lange Del af Haaret, og forhindrer derved en Mængde Støv i at samle sig. Den Del af Haaret, der ses under Kappen, hører jo nærmest til den Part, som kommer med i den daglige Sæbevadsk. Jeg vil her indskyde, at det er en stor Fordel for Haarets Vækst og Farve, at det daglig befris i Udkanterne for alt Støv, og dertil er Sæbe det allerbedste.

Af allerstørste Vigtighed er det, at Uniformen er absolut den samme for alle. Ellers bliver Ordet til en Paradoks. Uniform betyder nemlig ensartet, og uden Ensartethed er der ingen Uniform. Vi Sygeplejersker er jo Soldater, og maa derfor finde os i Disciplin og Uniform. Hvorledes tror De, at et Regiment vilde se ud om nogle Soldater havde Krave, andre ikke. Nogle manglede Knapper, andre Skulderstroppe, nogle havde blaa, andre grønne Benklæder? For ikke at tale om Kasketterne.

Dette Paaklædningsspørgsmaal er ogsaa et af de mange om end mindre vigtige Punkter, hvor man savner en Matron paa vore Hospitaler. Thi ingen Matron vilde finde sig i forskellige Moder paa de forskellige Afdelinger, for ikke at tale om individuelle Moder, som Hedebo kraver f. Eks. Jeg har endogsaa set „slet ingen Krave“.

Hvad Kraver angaar, saa holder jeg paa den nedfaldende Form, den er meget smuk, og mange Sygeplejersker kan ikke taale at „kværkes“, naar de arbejder. Det er mærkeligt, at der findes nogen, som kan udholde det. En for høj, stiv Krave, hvorpaa Hagen hviler, som Træet paa Øksen, har det altid været mig pinligt at se, men under Arbejdet er det ganske umuligt.

Det er ganske vist overflødigt, hvad man tænker i denne Retning, thi dette kommer ind under Hospitalsreglementet, men tro ikke, at den ensartede (!) Uniform er fornærmelig for Individualiteten. Personlighed er en Egenskab, som viser sig lige meget enten man har Uniform eller ikke, og for den, der ingen har, giver Uniformen mere Værdighed end nogen anden Klædedragt vilde formaa.

Maa jeg slutte med en Tak til Dem, kære Fru Claudius, for at have bragt dette Spørgsmaal paa Bane.

Parisianna.